

Пролог

10 січня 2009 року
Крімор, Колорадо

Сніг падає сильно, безперервно, вже два дні, і немає жодних ознак, що скоро припиниться. Вирушати зараз в дорогу — божевілля. Але снігоприбиральні машини вже працюють, нагадує собі Ліндзі. Вона похмуро дивиться у вікно, відчуваючи неспокій, наче в пастці. У пастці гір, що оточують її в цьому маленькому містечку Колорадо, за тридцять миль від центру Денвера. У пастці нескінченного снігу. Сніг приносить таку тишу. Іноді ця тиша викликає у неї бажання закричати.

Її чоловік заходить у крихітну, захаращену вітальню позаду неї; кімната обставлена дешевими меблями, хиткі книжкові полиці скріплені гвинтами.

— Все готово? — запитує Патрік, коли вона повертається і дивиться на нього, тримаючи руки на величезному вагітному животі.

Після вчорашньої сварки вони все ще поведуться обережно одне з одним.

Вона радіє, що зможе виїхати звідси, де її відчуття ізоляції є таким повним. Незважаючи на сніг, вони поїдуть на кілька днів до Гранд-Джанкшн¹, де погода

¹ Місто в Колорадо. (Тут і далі прим. перекл.)

сприятливіша, щоб відвідати її матір і сестру. Їхні валізи спаковані й стоять біля дверей. Ліндзі прагне повернутися в лоно сім'ї — вона спрагла вкрай необхідної їй компанії та уваги. Не знала, що це буде так важко. Вона зупинятиметься у знайомих кав'ярнях і зустрічатиметься з друзями, яких залишила позаду. Вони всміхатимуться і вигукватимуть, яка вона велика, і захочуть доторкнутися до її живота; вони радітимуть майбутній дитині. І Ліндзі стане краще. Краще щодо всього. Тоді вона зможе змиритися з поверненням сюди.

А може, взагалі залишиться у Гранд-Джанкшн.

— Краще я вже почну відкопувати машину, — каже Патрік і натягує чоботи та пальто. Тоді одягає капелюха та рукавички і каже: — Я прогрю машину для тебе.

Жінка ствердно киває і знову обертається до вікна.

Розділ 1

*Серпень 2018 року
Айлсфорд, Нью-Йорк*

Ханна Брайт вмощує маленького Тедді в дитячу гойдалку на передньому ганку і сідає читати роман. Пізніше стане спекотно, але вранці в тіні на ганку приємно. Вона помічає дві машини, припарковані біля будинку через дорогу, за кілька будинків далі. Будинок виставлений на продаж; мабуть, хтось хоче його купити.

Вона швидко занурюється в роман, але трохи згодом піднімає голову, завваживши рух по той бік вулиці. Поважний чоловік у костюмі, якого Ханна впізнає як агента з нерухомості, стоїть на під'їзній доріжці й розмовляє з якоюсь жінкою. Ханна спостерігає за ними, ліниво розмірковуючи, чи вона серйозна покупниця. Будинок не так давно виставлений на продаж, а це бажаний район; вона уявляє, що продаж буде досить швидким. Ханна сподівається, що його придбає молода сім'я — вона хоче, щоб у Тедді, якому зараз шість місяців, було багато друзів. Через дорогу живуть чотиримісячні близнята з дуже милою мамою — Стефані, з якою Ханна подружилася. А ця жінка, здається, самотня, вона, мабуть, не має ні чоловіка, ні дітей.

Наостанок, потиснувши руку агенту, жінка відвертається від нього і прямує до припаркованої машини.

Дійшовши до вулиці, вона помічає Ханну, яка стоїть на ганку, і зупиняється. Потім, на подив Ханни, переходить вулицю і прямує до її будинку.

«Чого вона хоче?» — подумки запитує себе Ханна.

— Привіт, — вітається жінка приятним голосом.

Ханна бачить, що їй, мабуть, трохи за тридцять і вона, безперечно, приваблива. Біляве волосся до плечей, гарна фігура і завидна постава. Швидко поглянувши, чи все гаразд із Тедді, Ханна підводиться і спускається зі сходів ганку.

— Привіт, чим можу допомогти? — ввічливо запитує вона.

— Я саме оглядала будинок через дорогу, — каже жінка, піднімаючись під'їзною доріжкою.

Ханна підходить до неї, прикриваючи очі рукою від сонця.

— Ви не проти, якщо я трохи розпитаю вас про цей район? — запитує жінка.

Отже, вона серйозна покупниця, думає Ханна трохи розчаровано.

— Звісно.

— Ми з чоловіком зацікавилися цим районом. Як вважаєте, це гарне місце для виховання дітей? — Вона киває головою в бік дитячої гойдалки на ганку й усміхається. — Бачу, ви маєте дитину.

Ханна розчулюється і з ентузіазмом описує околиці. Можливо, жінка вже вагітна, але це ще не помітно.

Наприкінці розмови жінка дякує і повертається до своєї машини. Ханна усвідомлює, що не дізналася її імені. Ну що ж, якщо вона купить будинок, то для цього

ще буде час. Щось не дає їй спокою, але вона не знає, що саме. Тедді починає плакати, і коли вона піднімає дитину з гойдалки, розуміє у чому річ. Жінка не мала обручки. Неважливо, сьогодні багато людей мають сім'ї, не одружуючись, хоча вона згадала про чоловіка. А яка ж жінка оглядає будинок без свого чоловіка?

Стефані Кілгур поклала близнючок у ліжечка нагорі для ранкового сну. Тепер вона на хвилинку сідає на диван у вітальні, відкидається назад і заплющує очі. Вона така втомлена, що навіть не знає, як їй вдається прокидатися, коли діти починають плакати о шостій ранку. Ніщо — і ніхто — не могло підготувати її до цього.

Жінка розслабляється на хвилинку, дозволяючи виснаженому тілу зануритися в диван, а важкій голові — в подушки. Дозволяє собі розслабитися. Якщо вона не буде обережною, то може заснути, просто сидячи тут. А це було б недобре — близнючки сплять вранці лише з пів години, а їй важко буде прокинутися після такого короткого сну. Цього не варто робити. Вона відпочине, коли близнючки спатимуть довше після обіду.

Її донечки, Емма і Джекі — найкраще, що з нею трапилося в житті. Але вона й гадки не мала, що буде так важко. Не уявляла, як це позначиться на її тілі та психіці. Наслідки тривалого безсоння даються знаки. Люди, які знали, що Стефані чекає на близнят — вона не робила з цього таємниці — жартували з нею про те, наскільки складніше з близнятами. Жінка лише посміхалася, радіючи вагітності, і навіть потайки

пишалася тим, як добре почувається, як легко її організм пораяється зі змінами.

Стефані завжди була схильна до контролю і багато часу приділяла плануванню пологів, бажаючи, щоб все пройшло ідеально. Вона не була настільки самопевною, щоб думати, що зможе обійтися без знеболювальних, але бажала нормальних пологів, навіть із двійнятами.

Однак, коли вони опинилися в пологовій палаті, план швидко пішов нанівець. Стефані народжувала двох діточок у стані важкого стресу, їй зробили екстрений кесарів розтин. Замість заспокійливої музики, приглушеного освітлення і контрольованого дихання, все було сповнене сигналами апаратів, падінням серцевого ритму, скупченням медичного персоналу і поспішним перевезенням в операційну. Вона пам'ятає, як Патрік, її чоловік, тримав її за руку з блідим від страху обличчям. Та найбільше пам'ятає, крім паніки, що дітей відвезли в реанімацію, не давши їй навіть потримати їх на руках, а ще судоми та нудоту після пологів. На щастя, обидві дитини були здорові та мали нормальну вагу.

У ті перші дні було важко не почуватися невдахою, борючись із безсонням, болем від відновлення після кесаревого розтину та виснаженням від, здавалося, безперервного годування груддю двох немовлят... Перші кілька тижнів після народження близнючок були найважчими в житті Стефані. Немовлята швидко почали добре їсти, але вона часто згадує, яким стресом був кесарів розтин — для всіх. *Ми не завжди*

можемо обирати, нагадує вона собі. Важливо те, що і вона, і дівчатка були здорові. Зараз Стефані дивується, якою наївною була до народження дітей. Контроль — це ілюзія.

А потім почалися коліки... Діти з самого початку погано спали, а приблизно в шість тижнів ситуація погіршилася. Вони плакали, вередували і не хотіли засинати. Їхній педіатр, докторка Прашад, сказала, що приблизно в дванадцять тижнів ситуація, ймовірно, покращиться. З того часу минуло вже більше місяця, а покращення не відбулося. Зараз Стефані з Патріком, здається, живуть виключно силою волі. Вони не висиплялися з моменту народження близнючок. Вередування починається рано ввечері та триває до першої-другої години ночі. Потім вони знову прокидаються о шостій. Це можна описати лише як жорстоке випробування.

Зараз Стефані сповільнює дихання і за лічені секунди засинає.

Раптом пронизливий звук — гучний, наполегливий сигнал «бїп, бїп, бїп» — змушує Стефані прокинутися. Вона дезорієнтована, її думки плутаються. Це димовий датчик — будинок наповнений димом, вона відчуває його запах. Жінка підхоплюється на ноги, очі розширені від страху. Дим іде з кухні. На мить паралізована, вона думає про близнючок нагорі, а потім біжить до кухні. На плиті палає пательня. На мить Стефані зупиняється в дверях, ошелешена, бо не може пригадати, чи ставила щось на плиту. Швидко заходить до кухні й гарячково тягнеться до вогнегасника у верхній